

Den galende herremand på Grauballegård

For mange år siden levede der på Grauballegård en herremand, som var rigtig ondskabsfuld overfor sine bønder. Da han endelig døde, blev hans kiste fulgt til kirken af mange mennesker, som var glade for at deres plageånd endelig var væk. Men da de skulle passere kirkestalden, blev de alle rædselsslagne, for der, i stalddøren, sad herremanden og galede som en hane. De

fik dog kisten i jorden, men bagefter var der det skrækkeligste spøgeri på Grauballegård. Nu hentede man præsten fra Grønbæk, og han manede herremandens spøgelse ned i et lille kær ved gården og rammede en pæl gennem det. Pælen stod der i mange år efter og når nogen rokkede med den, lød der en hul røst nedefra: ”rok bedre op, rok bedre op!”

Kvindehaderen på Allinggård

Der går mange historier om Jean Arnold Fisker, som var herremand på Allinggård i slutningen af 1700-tallet. En af historierne går ud på, at han skulle hade kvinder og ikke ville have kvindeligt tyende i sit hus. Vi kan nu se i kilderne, at der var ansat kvinder i hans husholdning, og der findes også historier som modbeviser det.

En gammel kone, som havde gjort hoveri på Allinggård, fortalte at når høstfolkene gik hjemad, plejede Jean Arnold Fisker at stå på en høj syd for gården med hatten fuld af gode æbler, som han kastede til dem. Hvis pigerne blev ivrige i deres jagt på æblerne, så skørterne slog op om ørerne på dem når de bukkede sig, blev Fisker fornøjet og skyndte sig hjem efter flere æbler.

Han nød også at se drengene slås, så han kastede en håndfuld småpenge på jorden til dem. Drengene vidste godt hvad de skyldte herremanden, så de gennembankede hinanden på skrømt, men Fisker smilende så til.

En af Jean Arnold Fiskers fornøjelse skulle være at gemme sig og lade tjeneren fortælle folkene, at han var bortrejst. Når katten er ude, spiller musene på bordet, siger man, og Fiskers folk var ikke anderledes. De inviterede alle op på gården til gilde og så, når

gildet var på sit højeste, kom herremanden frem og skræmte dem alle fra vid og sans.

Historien fortæller at Jean Arnold Fisker tog sig selv af dage. Da de skulle køre hans kiste til familiebegravelsen i Linå kirke, ville hestene imidlertid ikke gå før præsten havde læst over dem.

Der gik i det hele taget mange historier om fiskers død. Nogle mente, at han slet ikke var død, men var rejst til Tyskland, fordi han var blevet uvenner med kongen. Andre sagde, at han var blevet henrettet i ”den blå jomfru” i København.

Jean Arnold Fisker havde en gammel skytte på gården, som han havde lovet, at så længe skytten eller hans kone var i live, måtte de lade en ko græsse på Allinggårds marker. Efter Fiskers og skyttens død, var den nye ejers kone imidlertid ikke tilfreds med den ordning, og for at slippe af med skyttens enke, listede hun sig til at anbringe nogle af sine sølvskeer i konens hus.

Den arme kone blev arresteret, men selv under svær tortur, nægtede hun at have taget skeerne. Hen ad vejen kom det dog frem, hvordan det var gået til og den fine frue blev dømt til at betale et stort beløb til sognets fattige.

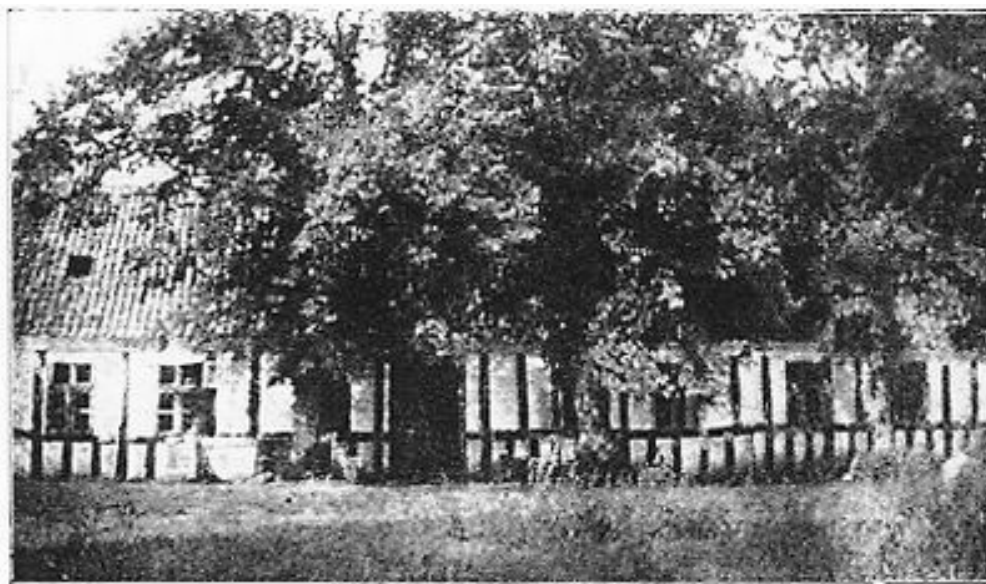
To små historier om hvorfor Allinggård ikke kan brænde

Fortalt af Andreas Valdemar Vahl som ejede Allinggård 1863-86

Allinggård kan ikke brænde, så længe en bestemt sten ikke bliver flyttet, men ingen ved hvilken sten det er.

Engang skulle man flytte en stor sten ude i haven bag hestestalden, men den lod sig ikke røkke. Den kunne heller ikke sprænges væk.

Så mente folkene, at det nok var klogest at lade den ligge, for de kendte spådommen om stenen og mente, at stenen nok selv vidste at den skulle blive liggende. For resten var den vist så stor, at den lå ind under hele huset.

Det gamle stuehus på Allinggård, som blev revet ned omkring 1919.

Allinggård kan heller ikke brænde, så længe der er en på gården, som hedder Hans.

Der har ofte været ild i gården, men den er altid blevet slukket, undertiden af sig selv. I min til var der gået ild i et træskillerum i sovekammeret ved kakkelovnen og den

brændte et par favne ind i frisk træ, men gik så ud af sig selv.

Gamle folk på gården mente ikke det var nødvendigt at hente vand, når der var ildløs; ilden skulle nok gå ud af sig selv.

Den hovedløse tyr på Tvilumgård

Før i tiden var der et slemt spøgeri på Tvilumgård. Folkene kunne ikke være i fred for en hovedløs tyr.

Til sidst fandt man en klog mand, som skulle hjælpe dem af med spøgeriet. Det mente han også at han kunne, men han stillede som betingelse, at ingen måtte kigge på, mens han manede bæstet ned.

Han gik i gang med maneriet, men det lavede sådan et spektakel, at en af karlene ikke kunne lade være med at kigge ud af vinduet, for at se, hvad der foregik.

Den kloge mand fik manet tyren ned, men fordi karlen kiggede, kom han sådan til skade, at han haltede resten af sine dage.